

Juaaka Lyberth

Godt i vej

Roman

Oversat fra grønlandsk af Lars Wind

milik publishing

*"Vore fortællinger er Menneskenes Oplevelser,
og det er ikke altid smukke Ting man hører om!
Men det lader sig ikke gøre at udsmykke en
Fortælling, for at den kan blive behagelig at høre,
når den samtidig skal være sand.
Tungen må være Begivenhedens Ekko,
og kan ikke lempes efter Lune og Smag.
Nyfødtes ord kan ingen fæste lid til, men
gamle Slægters Erfaringer rummer Sandhed.
Når jeg beretter Sagn, taler jeg ikke
ud af mig selv, da er det Fædrenes
Visdom, der taler gennem mig."*

*Ôsarkaaq fra Agpat ved Kap York til
Knud Rasmussen (1903-04)*

*

Da du var smukkest

*Første gang jeg så dig
kikkede du bort
da du vendte dig mod mig igen
smilede jeg til dig
og du svarede tilbage med det smukkeste smil*

*dit smil til mig
fyldte mit indre med din skønhed
og tømte mit hjertes plads
for alle andre*

*Mon der var andre i verden,
lige så smukke for mig som dig,
det øjeblik jeg så dig første gang?*

Et hyldestdigt til min generations kvinder,
for bogen er også en kærlighedsroman.

Godt i vej

Ankomsten

Da Pauli slog øjnene op, var der bælgmørkt i kahytten. Han lyttede efter og kunne høre, at skibets motorer gik i tomgang. Det lød, som om de allerede havde lagt til kajs. Han famlede efter kontakten på den lille lampe over hovedgærdet og tændte lyset. I køjen overfor lå Antuut og sov sødeligt. Pauli satte sig op med et sæt og fik ublidt liv i sin kammerat: "Antuut, Antuut for helvede. Vågn op! Vi er allerede fremme. Vi har sgu sovet over os, de andre er sikkert allerede gået i land." På et øjeblik var de ude af fjerene. Deres bagage stod allerede klar, og de samlede den sammen i en fart og strøg ud af kahytten, op ad trappen og hen til landgangsbroen. Jo, kystskibet Disko var for længst kommet i havn i Nuuk, og de andre passagerer var alle sammen gået fra borde og havde begivet sig op i land.

Nogle af de passagerer, som skulle videre fra Nuuk, var taget hen til sømandshjemmet eller kaffebaren Aleqa for at få lidt at spise og drikke, mens andre var taget på visit hos venner og familie. Atter andre, som også skulle videre, havde benyttet sig af denne kærkomne chance til en sightseeingtur med bybussen i den store, spændende by. For Nuuk var den eneste by i landet, hvor der kørte busser.

Så havnen lå mennesketom hen, bortset fra nogle få havnearbejdere. De var åbenbart færdige med losningen og stod nu, som om de ventede på noget, mens de småsludrede med hinanden. Det var blændende solskin, og ikke en vind rørte sig. I nærheden lå nogle større fartøjer til kajs med motoren i gang, og deres udstødning sendte af og til en kraftig lugt af solarolie og tjære hen over kajen. Havet

var blikstille, og tangen og algerne på stranden afgav en herlig frisk duft af hav.

Det eneste, der satte luften i bevægelse, var nogle enkelte biler, som hvirvlede støvet op i en tåge omkring sig længere oppe i land. Ellers var det kun på fiskernes havneplads, som lå et stykke fra Atlantkajen ved et næs ovre på den anden side af den lille bugt, at der var tegn på liv og aktivitet. Man kunne høre flere motorer og se kuttere og joller, som var i gang med at losse deres fangst eller laste redskaber og forsyninger. Kasser med frisk, nediset fisk blev kørt væk med trucks. Nogle fiskere stod med selvtilfredse og ubekymrede miner og fulgte arbejdets gang – nogle bakkende på deres piber. Indimellem bragte en svag luftstrømning en duft af frisk fisk med sig ovre fra fiskefabrikken.

Men alt dette havde de to nys ankomne – og nyligt opstandne – venner slet ikke tid til at bemærke. De kiggede skiftevis i land og på hinanden med et noget forvildet udtryk i ansigtet, som om de ikke rigtig fattede, at deres medpassagerer allerede var taget ind til byen – det kunne bare ikke være rigtigt. Og så forstod de da slet ikke, hvordan det kunne lade sig gøre, at de ikke var vågnet, da skibet lagde til.

”Måske har Else allerede været hernede for at tage imod mig og er gået igen,” sagde Pauli med ærgrelse i stemmen, da han vendte sig mod sin ven efter at have spejdet forgæves rundt på kajen. Han så ud, som om det, der betød mest for ham, var, at den pige, han betragtede som sin kæreste, måske havde været der og var gået igen, snarere end det faktum, at deres rejsekammerater allerede var over alle bjerge.

”Da jeg tog af sted i sommer, sagde hun ellers, at hun ville komme ned og tage imod mig, når vi kom tilbage. Satans, måske er hun bare gået hjem igen!” sluttede Pauli hovedrystende.

”Hvordan pokker kunne vi også sove så meget over os – nu står vi nok til en ordentlig skideballe. Gu’ ved, hvem

der sidder på kontoret i dag?" tænkte Antuut højt med bekymring i stemmen og fortsatte, mens han vendte sig om mod Pauli: "Vi opdagede jo ikke engang, at vi var nået i havn – nogle af vores kammerater kunne sgu da godt lige have taget og vækket os. Nå, men der er ikke andet at gøre end tage den på gåben op til kollegiet – det kan være, vi kan fange bussen på vejen."

"Ja okay, bare det ikke er ham den lede Røde Petersen, der har vagten, så klarer vi den nok," svarede Pauli.

Med disse ord tog han resolut sin kuffert og rygsæk og begav sig op ad vejen, med Antuut lige i hælene.

Velkomsten

Pauli og Antuut nåede endelig op til kollegiet, som lå inde i byen i den nordøstlige del. Pauli var meget optaget af sit lands historie, og når han befandt sig i denne del af byen, kunne han ikke lade være med at gå og betragte det alt sammen, fordi stedet var fyldt med historiske minder – det var, som om han her kunne fornemme historiens vingesus. Der oppe – på et højdedrag lige oven for seminariet – ragede de flotte, smukt blåmalede kollegiebygninger op som tårne, og nedenfor lå seminariets røde bygninger – hovedbygningen, "Eskimoslottet" og gymnastiksalen. Og nedenfor igen kunne man se Seminarskolens lange grønne fløje; det var der, realskoleeleverne blev undervist.

Oprindeligt havde seminariet været skole for de kommende kateketer – datidens hjælpepræster og lærere – og kommende udstedsbestyrere – datidens handelsforvaltere. Det var her, mange af landets berømte mænd var blevet forment – præster, kateketer, lærere, forfattere og digtere.

Da grundlovsændringen var trådt i kraft i 1953, og det, man kaldte nyordningen, var sat i gang, blev den nuværende seminarieskole opført. Mellem seminariet og realskolen var der så på et senere tidspunkt blevet bygget en brun bygning, hvor 8. og 9. klasserne nu holdt til. I nærheden lå desuden et lille, rødt, baraklignende hus, som efter en renovering var blevet indrettet som klubhus. Tidligere havde der ligget flere af den slags huse i området, hvor de kateketstuderende havde boet, men nu lå klubhuset tilbage som det eneste minde om en svunden tid.

De mange elever fra nær og fjern var allerede nået frem, da Pauli og Antuut dukkede op. Dem sydfra var ankommet allerede dagen før, og de fleste af dem nordfra havde rejst sammen med Pauli og Antuut på Disko – og alle var glade for at se deres skolekammerater igen.

Der var strenge regler for kollegieeleverne. Den vigtigste af dem var, at de unge kvinder, som på dansk blev kaldt 'pigerne' og de unge mænd, som blev kaldt 'drengene,' ikke måtte gå på besøg hos hinanden – og det var blot en enkelt regel ud af utallige. Men hvis man ellers overholdt reglerne og i øvrigt fulgte med i undervisningen og passede sin skole, så var kollegielivet fint nok for de fleste.

På denne dag – den store ankomstdag – var der dog ingen, der skænkede de strenge regler en tanke.

At leve og udvikle sig i et miljø udelukkende sammen med andre unge, er en verden helt for sig selv. Der er ingen gamle, ingen børn, ingen forældre eller andre voksne – kun unge mennesker. De fastboende unge i Nuuk ønskede sig da også ofte i kollegianernes sted, for der foregik jo så mange ting af interesse for den unge generation.

Men kollegietilværelsen set inde fra var også præget af de mange forbud og regler, som det kunne koste dyrt at overtræde. I de fleste tilfælde blev synderen godt og grundigt verbalt heglet igennem af lærerne på en måde, der gjorde ondt i sjælen, og som ikke lige var sådan til at glemme – også selvom der ikke var tale om korporlig afstraffelse. Samtidig var det også sådan, at hvis man havde overtrådt reglerne og ikke blev straffet med hjemsendelse, så så de andre lidt op til en.

Et af de mange forbud bestod i, at når man en sjælden gang inviterede Nuuks finere borgerskab til lidt underholdning i kollegiesalen, så måtte der ikke spilles høj pigtråds-musik, for det var jo ikke noget for ordentlige mennesker. Men det var jo netop den musik, de unge var optaget af – og den skulle spilles højt.

På denne dag var det åbenbart, at kollegieeleverne var meget glade for gensynet med hinanden. Nogle af pigerne havde åbnet deres vinduer på pigekollegiet og stod nu og sludrede med deres unge tilbedere. Og i hjørnerne i forhallen til spisesalen og alle andre steder, hvor det kunne lade sig gøre, stod de unge kærestepar omslyngede og kissemissede og lod safterne stige. Men der var også dem, der bare stod sammen i en lille flok og røg, mens de af deres kammerater, der ikke havde nogen smøger, stod og ventede på lige at få lov til få de sidste par hiv, inden cigaretten blev skoddet.

Eleverne var klædt i det mest spraglede modetøj. Især var bukser med flerfarvede striber på langs populære. De fleste af drengene havde langt hår og gik i sylespidse sko, og pigerne var iført meget stramme bukser eller – og det var de fleste – lårkorte nederdele, så man skulle tro, det var en konkurrence om, hvem der havde de flotteste ben.

Det var stadig sommer, og fra flere af værelserne kunne man høre musik og sang, og eleverne løb op og ned ad trapperne for at besøge hinanden – sikke en gensynsglæde!

Man kunne som regel høre på deres dialekt, hvor de kom fra, også selvom de var mere eller mindre påvirket af 'kollegiedialekten,' og det var naturligvis især dem, der havde været lang tid i Nuuk, der talte 'kollegiansk.'

Da Pauli og Antuut ankom til kollegiet, skyndte de sig op ad trappen til indgangen. De gjorde lige et kort holdt i forhallen for at se, hvem af deres skolekammerater der var der.

Da Pauli tilfældigt kastede et blik over på indgangen til pigernes kollegium, så han en pige, han ikke kendte, i et par meget farverige bukser. Hendes bukseben havde striber på langs i fire forskellige farver. Da han fik øje på bukserne, gav det et sæt i ham. Men han lod sig ikke mærke med noget og nævnte ikke sin oplevelse for Antuut. For det forholdt sig jo sådan, at han lige inden sin afrejse selv havde

anskaffet sig et par bukser fuldstændig magen til dem, pigen havde på. "Gud været lovet, at jeg ikke har taget mine på – så ville jeg være blevet godt til grin – i damebukser!" tænkte han ved sig selv.

For at finde ud af, hvor de skulle bo, gik de sammen videre fra forhallen op til kontoret, som lå på første sal. Her tog de mod til sig og gik ind og stillede sig op foran den vagthavende lærer, som selvfølgelig lige netop denne dag viste sig at være den altid sure lærer Petersen.

"Nå der er I, hvorfor fanden kommer I først nu? Hvor har I været – på pigesjov måske? Jeg er dødtræt af at måtte vente på jer! I skal ikke tro, at I bare kan komme sjoskende her, når det tilfældigvis passer jer, og I skal slet ikke tro, at I bare kan lade mig sidde her hele dagen og glo og vente på jer – jeg har så sandelig andre ting at tage mig til!" skældte Petersen drengene ud i en stadig mere ophidset tone – han talte kun dansk.

"Øh, men det var fordi, vi sov over os og slet ikke havde opdaget, at skibet var kommet i havn," undskyldte Pauli på sit bedste danske, *"men nu er vi her jo, så der er jo ikke sket noget, vel?"*

"Det er forbudt at sove over sig! Det ved I sgu da godt!" svarede Petersen arrigt.

"Jamen, undervisningen er jo ikke begyndt endnu, så der er jo ikke sket noget, bare fordi vi kommer lidt for sent på ankomstdagen, og vi står her jo nu, ikke," prøvede Antuut spagfærdigt at berolige ham.

"Ja, kan vi ikke bare få at vide, hvad for nogle værelser vi skal have, så skal vi nok passe på ikke at komme for sent en anden gang," bakkede Pauli ham op.

Petersen var en lille, tynd og splejset mand med rødt, kruset hår og små, rødlig fregner i hele ansigtet. Han var meget bevidst om sin magtposition, og da han hørte deres svar, blev han helt rød i hovedet af arrigskab og gloede ondt på Antuut og hvæsedede:

"Nu skal jeg fortælle de unge herrer af Uummannaq, Paul Erik Heilmann og Anthon Jakobsen, en lille ting. I, der går i realskolen

her i Nuuk, er omhyggeligt udvalgt blandt de dygtigste i hele landet. I er Grønlands fremtid, og det er et kæmpestort privilegium, I dér har fået. Men med privilegier følger der ansvar og pligter, og I har bare at respektere de nok så beskedne krav, der stilles til jer. I skal hele tiden være bevidst om jeres forpligtelser og sørge for, at I lever op til dem. Og det forventes desuden, at I arbejder målrettet og anstrenger jer – det er derfor vi har regler, som gælder både her på kollegiet og i skolen. Og de, der ikke kan følge reglerne og passe deres skole, bliver straffet. Hvis I overtræder reglerne, bliver I smidt ud, og så må I se at finde et job med at skoolle sne et eller andet sted, eller begynde at tage ud og fange sæler. Er det det, De ønsker, De ærede herrer snorketryner?"

Antuut svarede ikke, men satte bare en fortrydelig mine op, som han havde for vane, hver gang nogen påstod, at han kom fra Uummannaq. Jo, han var ganske rigtigt taget fra Uummannaq til Nuuk for at gå i skole, men han var født i bygden Ukkusissat og var altså derfra og ikke fra Uummannaq – også selvom han i flere år havde boet på elevhjemmet i Uummannaq og havde gået i skole der. Men han følte ikke, at det var det rette tidspunkt at tage spørgsmålet op, så længe Røde Petersen var sådan oppe at køre.

Petersen havde talt sig varm og havde efterhånden fået skruet sig så højt op, at hans skideballe til de to knægte kunne høres vidt omkring. Derfor havde der nu samlet sig en flok af elever, som ikke ville gå glip af optrinnet, uden for kontoret. Nogle af dem rystede forundret på hovedet, og andre, som ikke kunne tage den koleriske lærer alvorligt, stod og småfnisede i det stille, mens resten bare stod og gloede på hele sceneriet.

"Ham Røde Petersen, han er godt nok altid skide sur," kunne man høre

Jerimi, som stod nede bagerst, sige på sin tydelige Paamiut-dialekt.

"Ham skal I ikke tage jer af, han skal nok blive god igen – han har nok prøvet at komme i bukserne på en dame i nat og bare fået sig en narrefisse."

"Hold kæft derude!" råbte Petersen ud i gangen, *"Jeremias, du skal overhovedet ikke blande dig i det her, din snotabe, hvis du bare så meget som åbner kæften igen, skal jeg komme efter dig!"*

Da de to knægte bare blev stående tavse og afventende, holdt Petersen inde et kort øjeblik og fortsatte så: *"Nå, Anthon og du Paul Erik. Anthon du skal bo på tredje etage i værelse 360, og du Paul får værelse 224 på anden etage. Jeres præfekt skal nok sætte jer ind i jeres daglige arbejdsopgaver, og oldermændene vil opfriske husreglerne for jer alle sammen efter maden i aften. Og så skal vi i øvrigt ikke have noget af at huse ballademagere og småprovoer her på stedet."*

Pauli og Antuut blev bare stående med et nedslået udtryk i ansigterne – det var, som om de ikke rigtig kunne fatte, at de var blevet budt velkommen med en ordentlig opsang. Pauli havde med det samme reageret på den måde, som han – ubevidst – altid gjorde, når der var nogen, der blev vrede og skældte ud. Han kiggede tomt på vedkommende og tænkte: *"Har han da virkelig ikke andet at tage sig til end at hidse sig op over sådan noget?"* Han havde hørt, hvad Petersen sagde, men det var, som om det var gået ind af det ene øre og ud af det andet, uden at lejre sig i hans bevidsthed – som om han blokerede for ting, han ikke havde lyst til at høre.

Da de to knægte stadig bare blev stående og stirrede såret på ham, faldt Petersen lidt ned. Han sundede sig et øjeblik og gjorde så et forsøg på at glatte ud og give dem en mere hjertelig velkomst:

"Nå, men så velkommen tilbage, oh, I Grønlands lysende fremtid. I kender spisetiderne. I aften, når vi har spist, vil oldermændene som sagt komme og forkynde reglementet – ikke kun for de nye elever, men også for jer andre glemte hoveder. Hvis I ikke træder ved siden af igen, så har I ikke noget at være bekym-

rede for, men hvis I overtræder reglerne en gang til – så bare vent og se – så får I dobbelt straf! Så smut nu op på jeres værelser og få pakket ud og lagt sengetøj på. Af sted med jer!”

De tog deres bagage og begav sig med det samme op ad trapperne – temmelig slukørede over den velkomst, de havde fået. Men efterhånden som de mødte og fik hilst på deres skolekammerater og venner, vendte glæden tilbage, og de glemte hurtigt den nedslående hændelse.

De kunne høre Jerimi nede ad gangen invitere folk indenfor og spille lidt musik. ”Kom hen til os,” hørte de ham kalde bag ved sig: ”I skal høre min nye guitar, den har en skidegod lyd!” Da de andre var væk, sagde Pauli til Antuut: ”Skal vi ikke tage ind til Aleqa og få en sodavand og høre noget musik, når vi er klar?”

”Yes, det kan vi godt. Men der er snart frokost, så lad os tage derind bagefter, så er der sikkert også større chancer for at møde nogle dejlige damer,” svarede Antuut, ”og så kan jeg også lige nå at få vasket håret.”

”Jo, selvfølgelig, fint, jeg vil også lige vaske hår. Kommer du ned forbi, når vi skal hen og spise?” spurgte Pauli.

”Jeps, det skal jeg nok,” svarede Antuut og tilføjede i en drillende tone: ”Gu’ ved om Else kommer hen på Aleqa? Hvorfor mon hun ikke ventede på dig nede på havnen, mon hun har droppet dig? ”

”Hvorfor skulle hun da have droppet mig? Hun er nok bare blevet træt af at vente, eller også har hun slet ikke været klar over, at skibet var ankommet,” svarede Pauli, men han lød ikke, som om han følte sig alt for sikker i sin sag.

”Nå, jeg går op nu, hej, vi ses.”

”Hej, hej.”

Da han var gået op, tog Pauli sin kuffert i den ene hånd og sin rygsæk i den anden og fandt hen til sit nye værelse. Han åbnede døren og fandt det tomt – hans kommende bofæller var nok allerede taget ind til byen.

Han var spændt på, hvem han skulle dele værelse med
i år.

På kollegiet

”Og det er så alt mit jordiske gods,” tænkte Pauli, da han stod og betragtede sin sparsomme garderobe, som han havde taget op af kufferten og lagt ud på sengen.

”Nå, men nu må jeg lægge det pænt og ordentligt ind på hylderne. Og så er der mine stakkels, nye bukser – dem kan jeg i hvert fald ikke gå med – pokkers osse!” tænkte han, mens han genkaldte sig formiddagens rystende oplevelse med pigen dernede, der havde haft et par bukser på, fuldstændig magen til dem, han lige havde anskaffet sig i sommer. ”Det var sgu da godt, at jeg ikke havde dem på, da jeg kom. Kors, hvor ville det have været pinligt, hvis nogen havde set mig i dem. Jeg lader dem ligge i kufferten vinteren over – man behøver jo ikke ligefrem at gøre sig selv til grin.”

Pauli gik videre i sine overvejelser: ”Og hvordan står det så til med økonomien?” Mor fik jo det meste af det, jeg fik tjent i sommer, og resten har jeg næsten brugt. Men der er dog ”hele” 25 kroner tilbage. De 10 kroner, jeg fik af Ni-viarsiaq, da jeg tog af sted, røg jo på vejen. Men jeg klarer mig nok – Pedel-Viggo får garanteret brug for lidt arbejdskraft i løbet af vinteren. Jeg er jo ikke ligefrem rig, men det vigtigste er, at jeg har den der lille klump guld – min souvenir fra Marmorilik-minen. Guld er jo smadder dyrt, så så længe jeg bare har den, er jeg jo egentlig ikke fattig.”

”Og så er der den der grimme halskæde, som mor gav mig med som afskedsgave,” tænkte han videre, ”hvad skal jeg dog med den? Jeg vil i hvert fald ikke gå med den – det er for flovt. Men jeg kunne måske bruge den som amulet.” Han tog halskæden op og stod et øjeblik med den i hånden og spekulerede og gik så hen og hængte den op på et søm

på væggen over skrivebordet. Det var den lange halskæde, lavet af små metalringe, som hans mor havde hængt om halsen på ham, da de stod på kajen og skulle sige farvel. Og for at det ikke skulle være løgn, havde hun oven i købet gjort det, mens alle kunne se det. Nå, men hun havde jo nok haft en eller anden god tanke med det, men lige nu og her sagde den kæde ham ikke noget som helst. "Den må vel kunne bruges til et eller andet - måske kan den give en god resonans på et trommebækken."

Efter at have lagt sit tøj på plads i skabet og lagt sengetøj på gik han op på loftet med kufferten. Og nede i den lå stadig hans flotte, nye bukser med striber i fire farver.

Da han kom ned, gik han først omkring det kombinerede badeværelse og toiletet på etagen for at tisse. Han tørrede sin tissemand grundigt af og undersøgte den nøje for eventuelt udflåd. Han regnede på, hvor mange dage der var gået, siden han havde været i seng med hende på skibet. De havde været så optændt af lyst, at han havde glemt alt om at bruge kondom. Hver gang han i dagene efter havde tænkt tilbage på den aften, var han blevet helt salig ved erindringen om, hvordan det havde været. Det var godt nok gået meget hurtigt, men "et knald er et knald - uanset hvor lang tid det varer," havde han sagt til sig selv og tænkt: "Mon der findes noget dejligere her i verden?" Men når han så kom til at tænke på Else, følte han alligevel et lille stik indeni.

Han kom frem til, at det nu var fire dage siden, så faren for, at han havde raget sig en gonorrhé til, var drevet over. Men man skulle altså være forsigtig, for der var meget fremme om, at der var flere og flere, der fik syfilis, og det var endnu værre.

Hende, han havde været i seng med, gik i land i Kangerlussuaq for at flyve videre til Danmark, så de fik vist ikke set hinanden igen sådan lige med det samme. Han spekulerede på, om han nogensinde ville få gjort alvor af

sit løfte om at sende hende en hilsen gennem "Efter skoletid" i radioen. "Nu må vi se."

Når han tænkte tilbage på den aften på Disko, kunne han ikke lade være med også at tænke på en anden aften forrige år om bord på Kunuunnguaq. Det havde været hans første tur i køjen med en pige om bord på et skib. Turen hjem på sommerferie med skib bød på en enestående lejlighed til at lægge an på hinanden. Det var, som om de skulle nå alt det, de ikke havde haft mulighed for gennem et helt langt år på det strengt kønsopdelte kollegium.

Godt nok skete det ikke så sjældent, at kollegianere blev kærestere med hinanden eller med en fra byen. Men for det meste begrænsede deres kæresteri sig til lidt kys og kram og gniden underlivet mod hinanden om aftenen, lige før de skulle ind – og selvom det da var dejligt nok, skete der altså ikke mere. Det var heller ikke ligefrem det mest romantiske at stå ude i vinterens mørke og kulde i skjul i kroge og skure og dyrke sex med hinanden.

At være kæreste med en fra byen gav lidt flere muligheder, selvom det heller ikke her var så tit, at det lykkedes at gå hele vejen. Så når de unge mænd sad og udvekslede erfaringer om deres damebekendtskaber, var det nok i højere grad deres fantasier og lyster, de berettede om, end hvad der i virkeligheden var foregået. Og heller ikke derhjemme om sommeren havde de de store muligheder for at få stillet deres lyster. Så derfor udgjorde sejlturene et hårdt tiltrængt frirum.

Pauli tænkte på sit første knald på et skib som noget, der bare var sket – han havde bare tilfældigvis haft heldet med sig den aften. Han kunne huske, at de var gået ind i kahytten sammen, og så havde de gjort det i tavshed og med alt lyset slukket. De havde begge haft meget lyst, men havde først ligget lidt der i mørket – usikre og famlende – før de kunne give sig helt hen og lade alle deres sanser og følelser få frit løb. Han kunne huske, at hun bagefter, da de

havde tændt lyset igen, havde taget ham glad om halsen og kysset ham. Men han kunne ikke huske, hvad hverken hun eller han selv havde sagt. Efter de var kommet til Nuuk, havde han set hende en gang imellem – hun boede også på kollegiet og gik i realskolen. Men han prøvede ikke på at komme i seng med hende igen, og hun lod heller ikke til at være interesseret i ham. De havde været sammen, ikke fordi de var blevet forelskede, men fordi de blev seksuelt tiltrukket af hinanden.

Siden den aften var han begyndt konsekvent at holde øje med, om han havde fået sig en kønssygdom, men heldigvis var han indtil videre gået ram forbi. I øvrigt havde han siden sin seksuelle debut på et skib følt sig mere som en mand – det var, som havde han overskredet nye grænser.

Efter at have undersøgt sig selv grundigt trak han bukserne op, og på vejen ud stoppede han op foran spejlet for at studere sit eget smil. Det var ikke fordi, han ikke vidste, hvordan han så ud, når han smilede, men han ville gerne lige se, hvad for et af hans smil der klædte ham bedst.

Bagefter måtte han også lige kaste et blik på sin bagdel, og han kunne lide, hvad han så. Han var godt nok blevet noget forbavset sidste år, da en af hans bofæller havde erklæret, at hans røv var flottere end Paulis. Men som barn havde han tilbragt meget tid med at strejfe om i fjeldet, og han var ikke i tvivl om, at hans ben og balder var muskuløse og stærke. Så det havde undret ham, at fyren kunne stå der og udfordre ham på det plan i fuldt alvor. Det generede ham dog ikke på nogen måde. For han var overbevist om, at hans balder var mindst ligeså muskuløse som den andens, og at han i det hele taget havde en flottere krop end ham – lige bortset fra at hans håndled var en lille smule spinklere. Ikke desto mindre var det, som om han herefter begyndte at gå mere op i at træne og styrke sin krop. Om aftenen, når de var kommet hjem, og de ikke sad og øvede sig på deres instrumenter, kunne de godt lide at gå ned og

styrketræne og gøre gymnastik, og her deltog han nu lidt oftere end før. Da han senere fandt ud af, at der var nogle, der løbetrænede rundt om den store fodboldbane, sluttede han sig også til dem, når han syntes, han havde tid.

Han var glad for, at han – uden ligefrem at være den stærkeste – bestemt heller ikke var blandt de svageste på kollegiet. Når han var hjemme på sommerferie, arbejdede han på KGHs – den Kongelige Grønlandske Handels – store lager. Her fik han trænet sine muskler ved at slæbe rundt på store, tunge kasser og sække. Han havde øvet sig meget i at gøre det på den rigtige måde uden at bruge alle sine kræfter og overbelaste kroppen. Det havde styrket hans selvtillid meget at lære, hvordan man bedst bruger sig selv fysisk. Alligevel var han godt klar over, at han stadig kunne få et pludseligt anfald af generthed – især over for søde piger.

Når de andre pralede af deres muskler, tænkte han ved sig selv, at det at være stærk er meget godt, men det nytter ikke meget, hvis man ikke også kan bruge hovedet. Så han var meget tilfreds med sig selv, når han var i stand til at give de der muskelmænd noget modstand udelukkende ved brug af gode argumenter.

Han indtog samme holdning over for sportsidioterne, når de svingede sig op og troede, de var de eneste i verden, der kunne noget. Han tænkte, at selvom han så havde været rigtig dårlig til sport, så ville det i grunden ikke have gjort så meget. For hans største interesse var alligevel musik, og han var rigtig god til det. Han var faktisk kommet så langt, at han og hans kammerater var begyndt at spille til dans i forsamlingshuset, når han var hjemme om sommeren – og det var noget, der ville noget!

Mens Pauli gik og gjorde sig klar, sendte han mange kærlige tanker til sin elskede Else – af og til iblandet lidt uro og vrede på sig selv over at have sovet over sig. En masse tanker havde siden i morges kørt rundt i hovedet på ham: "Hvorfor ventede hun ikke på mig?" Mon hun har fundet

en anden? Der er jo så mange af gutterne, der er på evig jagt efter nye kærester. Men hvis jeg ikke møder hende i dag, så skriver jeg til hende.”

Han havde været varm på Else, siden han mødte hende sidste efterår på lejrskolen i den nedlagte bygd Lille Narsaq. Men det var først her i foråret, at de var begyndt at komme rigtigt sammen.

Else gik i parallelklassen og boede i byen hos sine forældre. Han blev glad, dengang hun begyndte at invitere ham hjem til sig selv. Men det var kun sjældent, at de kunne være alene sammen i fred og ro på hendes værelse, som hun delte med sine søstre. Og når han kom på besøg, havde han tit en fornemmelse af, at de allerede på forhånd havde aftalt, hvornår søstrene skulle forføje sig og foretage sig noget andet. Nogle gange rendte de også rundt og fnisede, som om de havde en hemmelig plan. Som den første gang hvor de tydeligvis med vilje havde efterladt en pakke kondomer – synligt for enhver – oven på det lille skab. Og sikke da et held, for lige den dag havde han ikke rigtigt kunnet mande sig op til selv at gå ind og købe en pakke. Men sådan noget tog han sig ikke af – han ville bare gerne være alene sammen med sin kæreste.

Til gengæld var Elses mor noget af en plage. Hun var meget religiøs og så helst, at hendes børn og deres venner gik i kirke hver eneste søndag. Når hun var hjemme, og Pauli var alene sammen med Else på hendes værelse, fandt hun på det ene påskud efter det andet til at komme ind og forstyrre dem: ”Har I nogen lektier for – har I nu læst jeres lektier – hjælper I hinanden med lektierne?” Og pludselig var tiden så gået, og Pauli måtte gå hjem uden at have fået noget af det dejlige. Til gengæld var han glad for, at han altid blev budt på lækker grønlandsk mad, når han var på besøg. Det var noget andet end det hundede, de serverede på kollegiet.

Elses far var en meget travl mand, og han var sjældent hjemme, når Pauli var der. Men når det skete, oplevede Pauli ham altid som en flink og rar mand. Pauli havde en ide om, at faren var medlem af Landsrådet eller måske kommunalbestyrelsen – eller var det hans bror, der var politiker? Men Pauli var ikke særligt interesseret i politik og var ligeglad med, om Elses far var det. Han havde hørt, at han var lærer, men vidste ikke hvilken af skolerne han var på. I øvrigt kunne det også være lige meget, hvad Elses far gik rundt og lavede. Det var jo Else, han var kæreste med – og ikke hendes far.

Før sommeren havde Pauli og Else snakket om at holde en pause og give hinanden frihed i ferien. I begyndelsen havde Else ikke været så meget for det, og Pauli havde lidt drillende forsøgt at overbevise hende – de skulle jo alligevel være væk fra hinanden i lang tid, og så kunne det vel ikke skade at tage en lille pause, havde han sagt – uden selv dog at have haft nogen klar forestilling om, hvad konsekvenserne kunne blive. Else var tøvende gået med til det på betingelse af, at deres pause var slut, når han kom tilbage. Det skulle senere gå op for Pauli, at det at holde pause godt kunne byde på gode og dejlige oplevelser, men så sandelig også give anledning til megen mistro og tvivl.

Pauli havde forestillet sig, at de kunne leve sammen i et frit parforhold – uden at binde hinanden. "Vi elsker hinanden, men vi ejer ikke hinanden, så vi kan da sagtens leve i et frit forhold," havde han gentaget utallige gange i sine forsøg på at få Else til at gå med til det. Efterfølgende, da han havde været sammen med en anden i sommerferien, var han dog ikke helt sikker på, om det ville have gjort nogen forskel, hvis Else havde fastholdt sit nej til en pause, eller om hans ungdommelige lyst til andre damer alligevel ville have fået overtaget. Bagefter havde han forsøgt ikke at lade sig friste igen. Men så var det sket hverken værre eller bedre, end at der havde været en anden pige med skibet på

vej sydpå, som han – som noget nærmest uundgåeligt – også var endt i kassen med – til stor gensidig tilfredsstillelse.

Han følte egentlig ikke, at han havde gjort noget forkert ved at være sammen med andre. Han havde oplevet det som noget skønt og dejligt og vidste, at de to piger havde haft det på samme måde. Men især efter den sidste gang var hans sidespring alligevel så småt begyndt at nage ham – måske fordi der ikke var så lang tid til gensynet med Else. Det var jo for sent nu, men han kunne alligevel ikke fortrænge en stadig stærkere følelse af at have været Else utro – pause eller ej. Og han var ikke just begejstret for tanken om at skulle fortælle hende det. Men hvis han ikke kunne få det sagt, måtte han jo bare holde det for sig selv og lade, som om ingenting var hændt. "Behøver jeg egentlig overhovedet at fortælle hende det – vi har jo holdt pause," forsøgte han at berolige sig selv. Hvis han fortalte hende det, risikerede han også bare at gøre hende jaloux. Og de par sidespring havde jo ikke betydet noget alvorligt for ham, så hvorfor skulle hun egentlig have noget at vide?

Han følte, at det at være ung og ville have sin frihed ikke altid var lige nemt. Men lige nu kunne han mærke, hvor højt han elskede Else, og han længtes efter at se hende igen.

Han regnede egentlig ikke med, at Else ville blive jaloux og vred på ham. Men hvad nu, hvis nogle af de andre havde fået mistanke om, hvad han havde lavet? Så ville de vel blæse historien op og gøre en nat med en dame til utalige nætter med et væld af damer. Ligesom H.C. Andersens eventyr om den lille fjer, der blev til fem høns. For der var nogle, der altid skulle overdrive alting.

"Det kan være, at nogen har hørt om det og så har drillet hende med det, da han mødte hende nede på kajen i morges. Eller også har hun virkelig fundet en anden. Så fanden tage det," sagde Pauli til sig selv. Han glædede sig enormt til gensynet med sin kæreste, men samtidig gruede han også lidt for det.

Endnu en gang kiggede han sig i spejlet og afprøvede sine smil. Så åbnede han for den kolde hane og vaskede sit ansigt i friskt koldt vand. "Det er det bedste middel mod bumser i ansigtet," tænkte han. Når hans kammerater havde fundet ud af, at der ikke var nogen af de cremer, der blev reklameret for i aviser og blade, der virkede, spurgte de ham ofte, hvad han brugte. "Vand," svarede han, "først lunkent vand og så koldt vand – så er der ikke noget, der hedder bumser." Efter det svar plejede de blot at glo vantro på ham uden at sige noget.

Han havde ikke taget noget håndklæde med, så han tørrede bare ansigtet med noget toiletpapir. Så rystede han sin hårmanke, strøg håret tilbage med hænderne, fiskede sin kam op af baglommen og redte sig omhyggeligt og stak kammen i lommen igen. Herefter rettede han på sine briller, betragtede sig selv indgående og kom til den konklusion, at han slet ikke så værst ud. Og med et sidste forførende smil til sig selv i spejlet forlod han endelig badeværelset.

Da han var kommet hen på sit værelse, kunne han høre naboerne øve sig inde ved siden af. Lyden af nogen, der brugte en stol som tromme og stamperede takten i gulvet, gik tydeligt igennem. Og når de kom til omkvædet, steg stemmerne: "Sorry Susanne, believe me I was wrong..." Ved lyden af musikken blev Pauli helt opstemt og fik en uimodståelig lyst til lige at kigge indenfor.

Han gik ind og fandt Jerimi og tre af hans venner i gang med at spille og synge efter en plade, som de spillede forfra igen og igen. Jerimi selv og Kristiaan og Piitaq sad med hver sin guitar, mens Jensi havde taget en stol i brug som tromme – og de hyggede sig!

"Hej Pauli," hilste Jerimi, "se her, det er min nye guitar. Når vi er færdige, må du godt låne den. Vi er allerede begyndt at øve os til talentforummerne i efteråret. Hvad med dig, skal du ikke osse være med?"

"Det ved jeg ikke rigtig endnu," svarede Pauli og tog guitaren og prøvede et par akkorder af: "Ja, sikke en brandlækker lyd! Var den dyr?"

"Jah, den var ikke helt billig. Hvor meget var det nu jeg gav? Øh... nej, jeg kan ikke lige huske det nøjagtigt. Men hvorfor stiller du ikke op til talentforum sammen med os - vi kan lave en gruppe? Vi mangler blandt andet en til at synge et skidegodt nummer, vi vil have på vore repertoire," forsøgte Jerimi at overtale ham.

"Hvad er det for et nummer?" spurgte Pauli.

"Det er den der, du ved, med Bee Gees: 'Don't forget to remember me,' den er pissegod, nu skal du høre."

"Nå den, den kender jeg godt. Men lad mig bare lige høre den en gang," sagde Pauli, som pludselig blev mere interesseret.

"Her, vi har skrevet teksten ned med akkorderne." Jerimi rakte ham et stykke papir og gik hen og satte pladen på.

"Oh, my heart won't believe that you have left me. I keep telling myself that it isn't true..."

"Ja, det er lige sådan en sang, man skriver til sin helt store kærlighed, ik'?" sagde Kristiaat med et stort smil.

"Nååh, har du nu fundet den store kærlighed igen? Og hvad hedder hun så denne gang?" spurgte Piitaq drilsk.

"Nej, ikke endnu," svarede Kristiaat uden tøven, "men det gør jeg nok næste gang, vi holder danseaften."

"Hej I to, glem nu det med damer et øjeblik og lad os få spillet noget musik!" beordrede Jerimi sine kammerater, "er I klar, one two - one two three: Oh my heart..."

De gav sig til at spille og synge efter pladen og gentog nummeret forfra en masse gange, indtil de endelig tog en lille pause.

"Det lyder slet ikke dårligt - Jerimi, du lægger en god andenstemme. Men nu må vi lige se, hvordan vi gør," sagde Pauli.

"Hvis vi bare kan få lov til at øve den på rigtige instrumenter ovre i klubben – altså i Tittukasik – eller i kollegiesalen, så skal den sgu nok komme til at lyde godt," opmuntrede Jensi sine kammerater.

"Ja, netop – det er lige det vi skal. Hvem er det nu, der står for instrumenterne i GSM?" spurgte Jerimi.

"Jeg tror nok, det er Kaj, ja – eller er det Otto nu?" svarede Kristiaat.

"Vi spørger bare en af dem," sagde Jerimi.

"Går du hen og spørger dem?" spurgte Pauli og kiggede på Jerimi.

"Jeg ved ikke rigtigt," tøvede Jerimi, "kan du ikke prøve, Kristiaat?"

"Hvorfor går vi ikke bare derover alle sammen?" sagde Kristiaat og kiggede rundt på vennerne.

"Ja, skidegod ide, det er det vi gør," afgjorde Jerimi.

"Jamen, vi skal vel også have lov af Tykke Ida, hun står jo for salen," indskød Pauli.

"Det er ikke noget problem," forklarede Jerimi. "Hvis først Kaj siger ja, skal vi bare lige spørge hende eller Store Schwartz bagefter. Vi lover bare, at vi ikke spiller højt."

"Hov, det er sørme snart frokost. Mig og Antuut tager ned på Aleqa, når vi har spist, skal I med?" afbrød Pauli sine venner.

"Det kan du bande på," svarede Jerimi. "Vi får lige lidt i skrutten, og så går vi ned i byen."

"Ja, så kan vi måske også møde Kristiaats nye dame, ikke osse Kristiaat? Hvad er det nu du siger, hun hedder – Else? – eller Lise?" genoptog Piitaq sine drillerier fra før.

"Årh, hold nu kæft. Jeg har sagt, at vi bare er venner – hun kommer sammen med en anden," forsvarede Kristiaat sig.

"Hvem er det I snakker om?" spurgte Pauli lidt tøvende og usikker, "hvilken Else?"

"Nej, det bare ham Piitaaq, der sidder og laver fis," svarede Kristiaat hurtigt.

"Er det en jeg kender?" spurgte Pauli igen.

"Med alle dine damer kender du vel dem alle sammen," fortsatte Piitaaq med et drilsk smil. "Det er sgu også et par lækre tøser de to, både Else og Lise, og så bor de oven i købet ude i byen.

"Hold nu kæft med alt det lort, Piitaaq!" afbrød Kristiaat ham tvært og fortsatte, henvendt til Pauli: "Har du mødt Else i dag?"

"Nej, jeg har ikke set noget til hende endnu, men vi sov jo også over os i morges nede på skibet," svarede han.

"Nåh ja, det har jeg for resten godt hørt. Men du og Else kommer da stadig sammen, ikke, eller er I gået fra hinanden?" spurgte Kristiaat.

"Nej, vi er stadigvæk sammen. Vi har bare holdt en lille pause her i sommer," svarede Pauli uden at lyde, som om han selv troede på det, "men hvad er det, Piitaaq bliver ved med at ævle om?"

"Arh, lad være med at tage dig af ham, han er altid bare ude på at drille. Man kan sgu aldrig regne med det, han siger," svarede Kristiaat, samtidig med at rødmændene steg op i hans kinder. Pauli kunne høre på hans stemme, at det vist ikke var helt sandt, det han sagde, og de kiggede alvorligt på hinanden, som om de begge havde noget, de ikke rigtig kunne få sagt, mens deres tre kammerater bare sad tavse og betragtede dem. Det var, som om den gode stemning, der havde været der, mens de øvede, var helt forduftet, efter de var begyndt at snakke om damebekendtskaber, og Elses navn var blevet nævnt. Især Pauli og Kristiaat så ud, som om de helt havde mistet deres gode humør.

"Nå, men jeg bliver vist nødt til at gå nu," sagde Pauli, og henvendte sig så til Jerimi i et tonefald, som han håbede ville skjule hans bange anelser: "Det er en skidegod guitar,

du der har fået. Jeg må godt lige låne den en gang i eftermiddag, ik'?"

"Kun hvis du lover at stille op sammen med os til talentforum," smilede Jerimi.

"Det kan godt være, men jeg vil lige tænke lidt over det," sagde han og rakte Jerimi guitaren og gik. Han havde ikke rigtig kunnet tyde Piitaqs drillerier og uklare hentydninger og Kristiaats mærkelige svar, men han fik mere og mere en mistanke om, at der var noget mellem Kristiaat og Else.

Efter at de havde spist og været rundt og fået samling på tropperne, forlod en lille gruppe af de unge mænd kollegiet og begav ned ad vejen mod byen. De fleste af dem havde langt hår og var iført farverige, sribede bukser og korte sommerjakker og spidse sko. Mens de vandrede af sted, drillede de og lavede skæg med hinanden. De gik ned forbi Ane Holms butik og vendte herefter kursen mod deres stamkaffebar, Aleqa. På vejen mødte nogle af dem venner og bekendte, som de lige måtte stoppe op for at hilse på og slå en sludder af med.

De havde et rigtigt godt kammeratskab i den lille gruppe, selvom det var, som om de kunne mærke, at den ulmende jalousi mellem Pauli og Kristiaat truede med at ødelægge det.

Men set udefra var de blot en gruppe misundelsesværdige, flotte, muntre og sorgløse ungersvende, som nu var på vej hen på deres kaffebar for at hygge sig og forhåbentlig møde nogle søde piger.